

SENIOR·TID

Forår 2006 · 6. årgang

Susanne Lana “Jeg håber jeg dør på scenen”

Det Musselmalede
– på mode igen

Det syder af fusel
og bobler af gær

Golf er det bedste
der er sket for os

I Rævhede
er det vildt

Jeg håber jeg dør på scenen

Den lave vintersol kaster sine stråler ind gennem glasfacaden til restauranten på Strandvejen i Charlottenlund nord for København. Susanne Lana har fået placeret sig i skyggen fra en palme, der skærmer hende fra det stærke lys. I mere end 40 år har hun befundet sig i rampelyset. Det er måske årsagen til, at hun – bevidst eller ubevidst – vælger, at denne frokost skal foregå i den smule skygge, der er at finde i restauranten.

Susanne Lana er lille. Hendes påklædning er afslappet og ung i det. Stramme, forvaskede jeans. Hvide, sylspidse støvler med høje hæle. Lyserød sweater, der med sin V-udskæring røber en anseelig bolig for hendes velkendte stemme.

Hun ankom til restauranten i en sort, firhjulstrukket Suzuki. En bil, der ligesom hendes påklædning og fremtoning signalerer ungdom og foretagsomhed. Da hun kom mig i møde på parkeringspladsen udenfor restauranten, var hun iført en langhåret pels, smarte solbriller, et charmerende smil og en målrettethed, der fortalte mig, at jeg ikke bare skulle spise frokost med en ungdommelig dansktopstjerne på næsten tres, men også en moden og selvbevidst kvinde, der ikke er et se-

kund i tvivl om, hvad hun vil, hvorfor hun vil det og hvordan hun vil det. En stærk kvinde.

TÅRENERNES DRONNING

Når man siger Susanne Lana, går der ikke mange splitsekunder før man tager sig selv i at nynne ”Jeg ville eje millioner, hvis tårer var guld”. Sangen er skrevet og komponeret af ABBA’s Agnetha Fältskog. Lana har aldrig mødt ophavskvinden til det, der viste sig at blive en af dansktoppens allerstørste slagere, og en sang der skulle betyde så meget for den lille, jyske sangerindes karriere.

Hun hedder egentlig Susan Lana, men hendes første manager tilbage i tresserne mente, der var mere musik i Susanne Lana. Den dengang purunge

pige var ligeglad bare der var penge i det. Hun havde påbegyndt en kontoruddannelse på handelsskolen, men det var musikken og rampelyset, der trak. Og det trak så meget, at hun efter kort tid – og til sine forældres store bekymring – forlod handelsskolen og tog på landevejen med en håndfuld sange i bagagen. I dag – næsten 40 år efter – kører hun stadig landet tyndt året rundt:

”Jeg elsker mit job så meget, at jeg hellere vil kalde det min hobby. Jeg er af sted 250 aftener om året, men jeg kan simpelthen ikke leve uden, og jeg ønsker helt ærligt, at jeg står på scenen den dag, jeg skal herfra. Og så vil jeg lige understrege, at jeg altså ikke har tænkt mig at dø de første mange år, så I hænger sgu på mig et stykke tid end-

nu”, siger hun og slår sin charmerende og øredøvende latter op, så det runger i hele restauranten.

Bordet ved siden af os er besat af en slipse- og habitbærende svensk forretningsmand, der har inviteret en afrikansk forretningsforbindelse på frokost. Hver gang Susanne sender sine bølger af latter ud i lokalet, mister vores svenske ven koncentrationen og kigger venligt, men bekymret i retning af vores bord.

OP- OG NEDTURE

Susanne Lana har sin egen skønhed. Som en god 24-årig single malt whisky: smuk kulør, rund i kanterne, mange nuancer, lidt skarp i dybden og så en del år på bagen. Hun er overordentligt velplejet og sporene efter et overfald i 1987, der på daværende tidspunkt afstedkom en voldsom skamfering af hendes ansigt, er slettet.

Susanne Lanas gode ven, Thorkild Jensen, fortæller, at Susanne har en fantastisk evne til at komme sig over den modgang, livet har givet hende:

”Hun har i perioder haft det hårdere end de fleste, men Susanne er udstyret med en energi og et så positivt livssyn, at der ikke er nogen eller noget, der kan få hende ned med nakken eller få hende til at læne sig bittert tilbage. Hun er den største fighter, jeg har mødt nogensinde, og det er også derfor hun har bevaret sit høje niveau på scenen”.

Som mit møde med denne dansktoppens diva skrider frem, spørger jeg hende, om 250 koncerter om året og 40 år på landevejen ikke har betydet afsavn på andre felter i livet. For første gang under vores stævnemøde bliver hun stille et kort øjeblik. Hun ser kortvarigt ud over Øresund, men er straks tilbage igen:

”Hvis du tænker på børn og kernefamilie, så var jeg tæt på, da jeg var 34. Det var egentlig et uheld, men jeg blev faktisk gravid dengang. Jeg havde lige nået at spore hele systemet ind på, at det jo nok ville betyde, at mit liv nu skulle lægges om, men så aborterede jeg. Jeg er ikke typen, der fortryder det, jeg ikke har nået. Jeg har i dag stor glæde af min nevøs lille dreng, Alexander. Han er to år gammel, og han er simpelthen gået hen og blevet manden i mit liv”.

Susanne tror ikke på den eneste ene. Hun har i perioder troet, at han lå ved hendes side, men livet har lært hende, at kærligheden til mænd kommer og går, og spørger man hende lige nu, så

har hun haft den sidste mand i sit liv – altså lige bortset fra Alexander, der bliver forkælet af faster Lana som var han prinsen af Persien.

PÅ VEJ TIL NASHVILLE

Susanne Lana er tæt på at runde de 60 år, og hendes gode veninde Birgitte forærede hende en stor gave på forskud, nemlig en rejse til Nashville. Birgitte syntes, at Susanne fortjente at komme på besøg i country-musikkens vugge, og da vennen Thorkild hørte om rejsen, arrangerede han, at Susanne Lana skulle indspille en engelsksproget CD, når nu hun alligevel var derovre. Thorkild Jensen har en lang fortid i pladebranchen, og han ringede sit gamle, amerikanske country-netværk op og snart var både musikere, producer og repertoire på plads.

Til CD'en, der kommer på gaden i slutningen af maj, indspilles to danske slagere i engelsksprogede versioner. Det drejer sig naturligvis om den med tårerne og guldet og så ”Når nattens lygter brænder”. Herudover vil CD'en indeholde 10 amerikanske country-numre, som også vil omfatte flere duetter med nogle af USA's store country-navne, fx Billy Walker og Ramsey Kearney. Ved producer-roret sidder Charlie McCoy, som er mundharpespilleets svar på Kenny Rogers, og som tidligere har produceret nogle af de største stjerner i USA.

Når man sådan sidder over for et livsstykke som Susanne Lana, kan man ikke lade være med at tænke på, at man er i selskab med noget bestandigt. Susanne Lana vil flere år efter sin død på en eller anden scene ude i Danmark leve videre gennem sin musik.

OM ALDER

”Jeg synes, at mange ældre mennesker er nogle jammerkommoder. Det er efterhånden gået hen og er blevet en nationalsport dette her med at jamre sig over både stort og småt. Jeg synes, at alle vi der er ved at komme op i årene skal nyde hver en ny dag, livet giver os, og lad os for pokker da få noget kulør på tilværelsen. Hvorfor skal man absolut gå rundt i gråt og brunt tøj bare fordi man er blevet 60? Se på mig: Høje hæle og cowboybukser, og jeg har det skønt!”

Vores svenske ven får sin suppe galt i halsen og afrikaneren ser smilende og lidt overbærende over på Susanne Lana, der vrider sig i et latterbrøl over sin egen glæde ved livet.

Da Susanne er faldet lidt til ro igen

og svenskeren og afrikaneren har forladt restauranten, vinker hun mig lidt tættere hen imod sig. Hun tager fat i V-udskæringen på sin sweater, og jeg aktiverer straks min freudianske angst for barmfagre, ældre kvinder, men finder hurtigt ud af, at der ikke er grund til bekymring. Susanne tager fat om den nederste del af sit halssmykke og med et lille træk nedad i smykket, rejser en anden del af smykket sig som en fallos, der peger direkte ud i restauranten. Hun slår igen en latter op, og jeg ler med, men kan ikke skjule, at jeg rødmer som en skoledreng.

Vi aftaler med fotografen at tage billeder af Susanne Lana nede ved vandet, hvor Charlottenlund Søbad har ligget i umindelige tider. Det er egentlig en lukket badeanstalt som kun medlemmer har adgang til, men vi bliver låst ind af en ældre herre, der er inspektør på stedet. Da han ser Susanne Lana, er det tydeligt at helt særlige følelser vækkes til live i den gamle mand. Vi kommer indenfor på badeanstalten og tager vores billeder, og på vej ud stopper Lana op for at sludre lidt med den gamle inspektør.

”Det er så dejligt at se dig, Susanne. Du får mig sådan til at tænke på min kone, der desværre ikke er her længere. Når hun var rigtig lykkelig, sang hun altid dine dejlige melodier – og det var ofte hun gjorde det”.

Susanne Lana blev tydeligvis meget glad for complimentet. Så glad, at hun aftalte med den gamle inspektør, at hun ville kigge ned til ham til sommer, hvor hun optræder på Dyrehavsbakken hver aften sommeren igennem, og forære ham sin Nashville-CD.

Aldrig har man set en ældre inspektør på en badeanstalt lyse op i så hjerteligt og smilende et ansigt som denne dag på søbadet i Charlottenlund, hvor en diva kom fordi.